

О предизборној ситуацији у Авганистану и насиљу у Ираку, Глас Америке разговарао је са Кристофером Преблом, директором Програма спољнополитичких наука у Институту КЕЈТО. Пребл сматра да у контексту америчких спољнополитичких приоритета, постоје три кључна аспекта.

Пребл: “Прво, у области регионалних сукоба, приоритети су Авганистан, као примарно питање Обамине иностране политике, које добија све израженију материјалну и војну подршку администрације, као и ситуација у Ираку. Наиме, од ситуације у Ираку зависиће и успех у Авганистану, односно броја војника који ће бити пребачен у ту земљу као и спремности да се обезбеде потребна средстава. То је мач са две оштрице: већа усмереност на Авганистан могла би да погорша ситуацију у Ираку и обрнуто. Други аспект се односи на земље које настоје да изграде нуклеарне програме, а то су Иран и Северна Кореја, што изазива велику забринутост и међународне заједнице и Сједињених Држава. Трећи аспект су односи САД са европским савезницима и НАТО-ом, који почињу да трпе због америчке политике у Авганистану, Ираку, Пакистану и израелско-палестинских односа. Та напетост ће се наставити, све док се не реше ови проблеми, до чега неће доћи у непосредној будућности, што указује на могућност погоршања односа Вашингтона и Брисела.”

Глас Америке: Да ли видите неку противречност у ставовима и циљевима Сједињених Држава и развоја догађаја на терену у, рецимо, Авганистану и Ираку?

Пребл: “Мислим да постоји контрадикција између теорије и праксе, односно ситуације на терену. Наиме, циљеви не могу да се остваре ако постоји раскорак у амбицијама и средствима која улажете. Пре свега, потребан је деалеко већи број војника, нова војна стратегија, а изнад свега финансијска средства за остварење тих циљева. Ако наставимо досадашњим путем, све више ћемо зависити од помоћи других земаља, посебно од сарадње самог народа у земљама конфликта, да би се сукоб смањео и током времена елиминисао, а у међувремену осигурала безбедност. То за сада не постоји, а процес оваквих промена би могао да потраје. Мислим да смо на том плану више постигли у Ираку него у Авганистану. Дугорочни план за Авганистан и Ирак је исти и подразумева предају безбедносне одговорности локалним снагама и током времена повлачење америчких снага.”

Глас Америке: Какви би могли да буду методи за освајење такве стратегије?

Пребл: "Ту стратегију ја зovem 'стратегијом уздржаности', односно, мање спремности за употребу војне силе, а већу за дипломатско ангажовање, укључујући реорганизацију оружаних снага у складу са модерном технологијом и новом војном стратегијом. Ако бисмо смањили војне издатке, то би приморало наше савезнике да повећају своје, да би допринели већој међународној и својој безбедности, а то би директно помогло Сједињеним Државама. Нама је пре свега потребна озбиљна дебата о величини и саставу наших оружаних снага, о њиховој сврси и, наравно, о цени. Без нове спољнополитичке стратегије, нема ни реформе војске, нити успеха на војном плану."

(VOA)